Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2022-0055
(mr. M.E.J. Bracco Gartner, voorzitter en J. Hadziosmanovic, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 15 oktober 2021
Ingediend door	: de consument
Tegen	: ABN AMRO Bank N.V., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de bank
Datum uitspraak	: 27 januari 2022
Aard uitspraak	: Niet-bindend advies
Uitkomst	: Vordering afgewezen

Samenvatting

De consument vordert het saldo van een spaarrekening, verhoogd met rente, van de bank terug. De laatste bijschrijving heeft plaatsvonden op 3 oktober 1974. ABN AMRO heeft toegelicht dat in haar administratie elk spoor ontbreekt van dat saldo en de bank heeft daarom een beroep op verjaring van de vordering gedaan. Dat beroep op verjaring wordt gehonoreerd. De commissie verwijst naar de vaste lijn in dit soort gevallen.

1. De procedure

1.1 De commissie beslist op basis van haar reglement en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om: 1) het klachtformulier van de consument; 2) de aanvullende stukken van de consument; 3) het verweerschrift van de bank en 4) de repliek van de consument.

1.2 De commissie is van oordeel dat dit geschil zich leent voor verkorte behandeling als bedoeld in artikel 32 van haar reglement. De uitspraak is daarom niet bindend voor partijen wat betekent dat partijen elkaar er niet aan kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

2.1 De consument heeft in 1974 een spaarrekening geopend bij de rechtsvoorganger van de bank. De overeenkomst voor de spaarrekening maakt onderdeel uit van het dossier en dateert van 2 oktober 1974. Er is bij het openen van de spaarrekening *f* 2.000,- op de rekening bijgeschreven. Het dossier omvat de kopie van de overschrijfkaart waaruit deze bijschrijving blijkt. Op het rekenafschrift van de spaarrekening van 3 oktober 1974, welke ook onderdeel uitmaakt van het dossier, is te zien dat het saldo op die datum *f* 2.000,- bedroeg.

2.2 De consument heeft haar zoon gevraagd zich namens haar tot de bank te wenden en om uitbetaling van het saldo op de spaarrekening inclusief rente te verzoeken. De zoon heeft dit verzoek gedaan en hiertoe de hiervoor genoemde stukken ingediend.

2.3 De bank heeft het verzoek afgewezen waarna de zoon van de consument zich hierover bij de bank heeft beklaagd. Een nadere uitwisseling van standpunten tussen partijen heeft niet tot een oplossing geleid en de consument heeft, vertegenwoordigd door haar zoon, een klacht bij Kifid ingediend.

De klacht en vordering

2.4 De consument heeft in 1974 een spaarrekening geopend bij een rechtsvoorganger van de bank. Op de spaarrekening is destijds *f* 2.000,- gestort. De consument vordert uitbetaling van het saldo op de spaarrekening inclusief samengestelde rente van 5,25% per jaar (het destijds overeengekomen variabele rentetarief) vanaf oktober 1974, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag. De consument stelt hiertoe dat zij in bezit is van de originele stukken uit 1974 en dit saldo op de spaarrekening is blijven staan en nimmer aan haar is uitgekeerd of overgeboekt naar een andere rekening. De bank kan dit ook niet aantonen zodat moet worden vastgesteld dat het saldo bij de bank is gebleven. De bank kan zich in redelijkheid niet beroepen op verjaring van de vordering. De bank dient zorg te dragen voor de bij de bank aangehouden tegoeden van haar klanten. Indien toch sprake is van verjaring beroept de consument zich op ongerechtvaardigde verrijking door de bank.

Het verweer

2.5 De bank heeft verweer gevoerd tegen de stellingen van de consument. Voor zover relevant zal de commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

3. De beoordeling

3.1 De commissie ziet zich voor de vraag gesteld of de bank gehouden kan worden het saldo van de spaarrekening uit 1974 – met rentebijschrijvingen – uit te keren. De commissie overweegt als volgt.

3.2 De bank heeft aangevoerd dat zij is nagegaan of het tegoed nog op enige rekening staat. De bank heeft na een grondig onderzoek in haar administratie geen enkel tegoed of bank-rekening op naam van de consument inzake de voormalige spaarrekening aangetroffen. In haar onderzoek heeft de bank ook navraag gedaan bij de afdeling die de tegoeden bijhoudt die nog niet zijn opgeëist. Deze gelden op zogeheten “slapende rekeningen” worden door de bank aangehouden op een speciale tussenrekening. Ook dit heeft geen informatie opgeleverd, aldus de bank.

Omdat de bank geen tegoed meer in haar administratie heeft staan, kan het volgens de bank niet anders dan dat het saldo langgeleden is opgenomen of overgeboekt naar een andere rekening waarna de spaarrekening is opgeheven. Een rekening kan alleen maar worden opgeheven, als er geen tegoed meer op staat. Als meest verstrekkende verweer heeft de bank zich op het standpunt gesteld dat het vorderingsrecht van de consument verjaard is.

3.3 Alvorens toe te komen aan een inhoudelijke beoordeling van het geschil, zal de commissie eerst moeten onderzoeken of het verjaringsverweer van de bank slaagt. Vaststaat dat de consument beschikt over een overeenkomst voor de spaarrekening, een ingevulde overschrijfkaart en een rekenafschrift van 3 oktober 1974 waaruit blijkt dat destijds de spaarrekening is geopend en daarop een bedrag van *f* 2.000,- is gestort. Van verdere mutaties op deze rekening is niet gebleken. Het gaat hier om een overeenkomst van verbruiklening van geld die voor onbepaalde tijd is aangegaan. Ten aanzien van verjaring van de vordering is het bepaalde in artikel 3:307 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) van toepassing. Onder het oude recht gold voor deze vordering een verjaringstermijn van dertig jaar. Vanaf 1992 geldt op basis van overgangswetgeving een verjaringstermijn van twintig jaar.

3.4 Nu de laatst bekende mutatie dateert van 3 oktober 1974 en uit de overgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verjaring sindsdien tijdig en rechtsgeldig is gestuit, is de vordering van de consument per 3 oktober 1994 verjaard op grond van artikel 3:307 lid 2 BW in verbinding met artikel 3:307 lid 1 BW met inachtneming van het toepasselijke overgangsrecht. Dit oordeel is in lijn met de uitspraken van Kifid in eerder behandelde klachten over spaarbankboekjes.[1] Hetgeen de consument verder heeft aangevoerd over het verjaringsverweer van de bank kan niet tot een ander oordeel leiden. De subsidiaire vordering van de consument uit ongerechtvaardigde verrijking kent een kortere verjaringstermijn op grond van artikel 3:310 BW. Alleen in uitzonderlijke gevallen kan het beroep van de bank op het verstrijken van de verjaringstermijn van twintig jaar naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid opzij worden gezet. Van dit soort bijzondere omstandigheden is in dit dossier geen sprake. De vordering dient daarom te worden afgewezen.

4. De beslissing

De commissie wijst de vordering af.

Deze uitspraak is een niet-bindend advies. Tegen deze uitspraak staat geen hoger beroep open bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

[1] Zie bijv. GC Kifid 2017-279, GC Kifid 2019-864 en GC Kifid 2021-0202.

Binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen tot herstel van vergissingen in de uitspraak zoals schrijffouten, een verkeerde naam/datum of rekenfouten. De beslissing van de geschillencommissie in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Binnen een maand na de verzenddatum van de uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen om de uitspraak aan te vullen als u vindt dat de geschillencommissie niet heeft beslist over alle onderdelen van uw vordering. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de geschillencommissie in haar uitspraak niet uitdrukkelijk al uw argumenten, ter onderbouwing van uw vordering, heeft behandeld. Meer informatie hierover staat in artikel 40 van het reglement van de geschillencommissie, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.